

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิเคราะห์ผลของการชมเชยและการติเตียนต่อสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียน ป.ศ. ชั้นปีที่ 1 ผู้วิจัยได้แบ่งการอภิปรายผลของการวิจัยออกเป็น 3 ตอน ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ คือ

1. การชมเชยมีผลทำให้นักเรียนทำงานได้ดีขึ้น แต่การติเตียนอาจมีผลทำให้นักเรียนทำงานได้ดีขึ้นหรือเลวลง

จากการวิจัยพบว่า การติเตียน การชมเชย การชมเชยก่อนการติเตียน และการชมเชยหลังการติเตียนมีผลทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานที่ขึ้น คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มชมเชยและกลุ่มชม - ติ แตกต่างกับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญ กลุ่มติเตียน และกลุ่มติ - ชม ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญกับกลุ่มควบคุม แต่มีแนวโน้มว่าจะทำงานได้ดีกว่ากลุ่มควบคุม กลุ่มชมเชยได้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มชม - ติ กลุ่มติ - ชม กลุ่มติเตียน และกลุ่มควบคุมได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ Hurlock¹ (1925) และ Ballard² (1932) ซึ่งทั้ง 2 ท่านพบว่า การชมมีผลทำให้เด็กมีความรอบคอบในการทำงานได้ดีกว่าการติ และกลุ่มไม่ติไม่ชมจะได้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด และสนับสนุนการวิจัยของนายสมจิตต์ สุพรรณทัศน์³ (2508) และนายถนอม คงทอง⁴ (2509) ที่พบว่า การชมเชยนักเรียนก่อนการทำงานจะได้ผลดีที่สุด

เหตุที่การวิจัยนี้ปรากฏผลว่า การชมเชย การติเตียน การชมเชยก่อนการติเตียน และการชมเชยหลังการติเตียนทำให้นักเรียนทำงานได้ดีขึ้นนี้ อาจเป็นผลเนื่องมาจากความต้องการใ้รับความสนใจจากผู้อื่น อันเป็นความต้องการทางใจของมนุษย์ซึ่งตามทฤษฎีเกี่ยวกับ

1. Hurlock, op.cit., pp. 145 - 159.

2. Kennedy, and Willcutt, op.cit., p. 327.

3. สมจิตต์ สุพรรณทัศน์, เรื่องเดิม.

4. ถนอม คงทอง, เรื่องเดิม.

กับการจูงใจของ Murray⁵ ได้กล่าวถึงความต้องการทางใจขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ใ้รวมถึงความต้องการความรัก ความอบอุ่น และความต้องการมีเพื่อนและเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และเห็นว่า มนุษย์จะรู้สึกอ้างว้างและไร้อำนาจเมื่อต้องอยู่คนเดียวโดดเดี่ยว ความรู้สึกว่ามีผู้อื่นสนใจ หวังดี และเข้าใจตน จะทำให้รู้สึกมั่นคงในฐานะที่เป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม และทำให้บุคคลมักเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง และมองตนเองในแง่ดีซึ่งเป็นการปรับตัวที่ดี และช่วยให้ประสบความสำเร็จในการทำงาน นอกจากนี้ Barcroft (1938) ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับผลของการเสริมกำลังลำดับที่ 2 (2 nd reinforcement) ที่มีต่อพฤติกรรมของนักเรียนว่า เพียงแต่นักเรียนได้ตระหนักว่า ผู้วิจัยมีความตั้งใจ หรือสนใจ พฤติกรรมของตนก็ทำให้นักเรียนเหล่านั้นเพิ่มการตอบสนองมากขึ้น

โดยทั่วไป บุคคลมักนิยมสนใจในผู้ที่มีความรู้ความสามารถในทางใดทางหนึ่ง ดังนั้นวิธีที่จะทำให้ผู้อื่นสนใจเรา จำเป็นจะต้องพิสูจน์ตนเองโดยการแสดงพฤติกรรมออกมาเพื่อแสดงให้เห็นว่าเป็นผู้มีความสามารถสมควรจะได้รับการยอมรับจากผู้อื่น ความสนใจและความหวังดี อาจแสดงออกได้หลายวิธี เช่น โดยการเอาใจใส่ไต่ถามเกี่ยวกับงานที่ทำ การให้คำปรึกษา แนะนำด้วยความเต็มใจ และให้ความช่วยเหลือสนับสนุนการทำงาน เป็นต้น การตีเคียนและการชมเชยผลงานที่ทำได้แสดงถึงความสนใจต่อการทำงานของบุคคลนั้น ทำให้บังเกิดความรู้สึกอบอุ่น และเป็นแรงจูงใจที่ทำให้นักเรียนมีความตั้งใจและพยายามทำงานให้ดีขึ้น ฉะนั้น ผลการวิจัยนี้จึงปรากฏว่า การชมเชย การตีเคียน การตีเคียนก่อนการชมเชย และการชมเชยก่อนการตีเคียน ทำให้นักเรียนทำงานได้ดีขึ้น นอกจากนี้ คำชมเชยของผู้ทดสอบทำให้นักเรียนมีกำลังใจและเกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น มีความตั้งใจและพยายามทำงานเพิ่มขึ้นในครั้งต่อ ๆ ไปด้วย อีกประการหนึ่งทั้งนักเรียนหญิงและชายต่างหวังที่จะได้รับคำชมเชยจากครูผู้ทดสอบมากกว่าการตีเคียน ซึ่งนำทรัพย์ จันทรหอม⁶ ได้สรุปว่า "ในการทำงานหรือในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งจะต้องมีการให้รางวัลนั้น การชมเชยเป็นสิ่งที่นักเรียนหญิงและชายต้องการ เป็น

5

Earnest R. Hilgard, Introduction to Psychology (3rd.ed.; New York: Harcourt, Brace and World, Inc.), p. 126.

6

นำทรัพย์ จันทรหอม, "ความมุ่งหวังของเด็กนักเรียนต่อครูในการลงโทษและการให้รางวัล," (วิทยานิพนธ์ชั้นการศึกษามหาบัณฑิต วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2504).

อันดับแรก" อาจควยเหตุผลที่ทำให้กลุ่มชมเชยไค้คะแนนเฉลี่ยมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ สำหรับกลุ่มที่ได้รับการติเตียน แต่โดยลงานเพิ่มขึ้น อาจเนื่องมาจากความรู้สึกว่าคนได้รับความสนใจ และอีกประการหนึ่งก็เพื่อหลีกเลี่ยงความละอายจากการถูกตำหนิอันแสกงให้ทราบถึงความล้มเหลวในการทำงานควย การติเตียนหลังการชมเชย และการชมเชยหลังการติเตียน ก็เป็นการแสดงถึงความสนใจและเป็นแรงจูงใจให้นักเรียนมานะพยายามทำงานให้ดีขึ้นเช่นเดียวกัน การชมเชยในครั้งแรก ๆ สร้างความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง ทำให้เกิดความตั้งใจและพยายามทำงานมากขึ้น เมื่อถูกตำหนิ แม้จะรู้สึกผิดหวัง แต่เนื่องจากความต้องการได้รับความสนใจต่อไป ประกอบกับความต้องการหลีกเลี่ยงความล้มเหลวและความละอาย อาจเร้าให้นักเรียนยังคงตั้งใจและพยายามทำคะแนนของตนให้สูงขึ้นกว่าเดิมหรืออย่างน้อยเท่าเดิม ส่วนการชมเชยหลังการถูกติเตียน การติเตียนในครั้งแรก ๆ อาจกระตุ้นให้นักเรียนมีความตั้งใจและพยายามทำงานให้ดีขึ้น และเมื่อได้รับคำชมเชยทำให้รู้สึกว่ประสบความสำเร็จ เกิดความภูมิใจและความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น เพิ่มความตั้งใจและความพยายามทำให้ดียิ่งขึ้น ทุกกลุ่มที่กล่าวมาจึงทำงานไค้ดีกว่กลุ่มควบคุม ซึ่งรู้สึกว่ไม่ได้รับความสนใจจากน้ทดสอบ จึงมีความตั้งใจและความพยายามที่จะทำงานน้อยกว่กลุ่มอื่น ๆ และไค้คะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด

เมื่อพิจารณาผลของการติเตียน การชมเชย การชมเชยหลังการติเตียน และการชมเชยก่อนการติเตียน ปรากฏว่ ต่างก็ทำให้คะแนนเฉลี่ยของทุกกลุ่มเพิ่มขึ้น อย่างไรก็ตาม คะแนนเฉลี่ยที่เพิ่มขึ้นนี้ จะถือว่าเป็นผลจากการติเตียนและการชมเชยอย่างเกี่ยวไม่ได้ Kirby⁷ ไค้สรุปผลการวิจัยของเขา แมว่ทุกคนจะทำงานไค้ดีขึ้นก็ตาม แต่ก็ไม่สามารถจะกล่าวได้ว่าผลที่เพิ่มขึ้นนั้นเนื่องมาจากการติเตียน การชมเชยหรือการให้ทราบผลงานเท่านั้น นอกจากนี้ Brenner⁸ ยังไค้เห็นอีกว่ " เกี่ยวกับการชมเชยและการติเตียนนั้น จะสรุปว่ ผลมาจากอย่างไค้อย่างหนึ่งไม่ได้ แต่ต้องคำนึงถึงสภาพต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกันควย " ตัวแปรอื่น ๆ (intervening variables) ที่อาจมีผลต่อการทำงานของนักเรียนซึ่งผู้วิจัยมิไค้ควบคุมหรือควบคุมไม่ได้ เช่น ระดับความปรารถนา (level of aspiration) ของแต่ละคน ความต้องการสัมฤทธิ์ผลและการแข่งขันกันภายในกลุ่ม ประสิทธิภาพหรือประวัติที่เคยได้รับการติชมมาก่อน ลักษณะของงาน อารมณ์และสุขภาพของนักเรียน บุคลิกภาพของน้ทดสอบ ช่วงเวลาที่สอบและบรรยากาศของการสอบ เป็นต้น

⁷Kennedy, and Willeutt, op.cit., p. 324.

⁸Ibid., p. 325

Gate⁹ และผู้ร่วมงานพบว่า ระดับความปรารถนาของแต่ละคนเป็นตัวประกอบที่มีความสำคัญยิ่งอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งอาจทำหน้าที่เป็นสิ่งล่อใจหรือเป็นความต้องการที่จะแก้ไขปรับปรุงการปฏิบัติงานต่าง ๆ ให้ดีขึ้น ถ้าระดับความปรารถนาอยู่ในระดับไม่ต่ำไม่สูงเกินไปพอที่จะให้นักเรียนบรรลุถึงได้เมื่อใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ แต่ขณะเดียวกันก็ให้สูงพอที่จะก่อให้เกิดความคับข้องใจพอที่จะกระตุ้นให้เกิดความพยายามและเราให้เกิดการเรียนรู้ก็จะทำให้นักเรียนทำงานได้ดีขึ้น ความต้องการสัมฤทธิ์ผลและการแข่งขันกันภายในกลุ่ม ก็เป็นสิ่งที่เร้าให้นักเรียนตั้งใจและพยายามทำงานให้ดีขึ้น นอกจากนี้ Stevenson และ Snyder¹⁰ (1960) ได้ศึกษาผลของการชมเชยและการติเตียนที่กระทำต่อเด็กปัญญาอ่อน พบว่าขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่เด็กเคยได้รับมาก่อน คือ ถ้าเด็กได้รับการชมมาก่อน เด็กจะทำงานได้ผลอยู่ในระดับสูง แม้ว่าภายหลังเด็กจะได้รับการติเตียนหรือไม่ได้รับการชมเชยอีกก็ตาม แต่ถาชมอยู่เรื่อย ๆ งานก็จะดีขึ้นตามลำดับ การติเตียนที่ตามด้วยการชมเชยก็จะทำให้งานของเด็กดีขึ้นเช่นเดียวกัน แต่ถาติเตียนแล้วไม่ชมไม่ติอีกเลย งานจะเลวลง Forlano and Axelrod¹¹ พบว่าการติเตียนมีผลมากกว่าการชมเชย ถ้าหากใช้กับเด็กที่ได้รับการชมเชยอยู่เสมอ

ลักษณะของงาน สภาพอารมณ์ และสุขภาพของนักเรียนก็เป็นตัวการที่มีผลต่อการทำงานเช่นเดียวกัน งานที่มีลักษณะน่าเบื่อหน่าย ความเจ็บป่วยหรืออารมณ์หงุดหงิดไม่สบายใจก็จะทำให้ความตั้งใจและความสามารถในการทำงานลดลง นอกจากนี้ บุคลิกภาพของผู้ทดสอบ บรรยากาศของการสอบเป็นสิ่งสำคัญต่อผลที่ได้รับด้วย บุคลิกภาพของผู้ทดสอบที่แตกต่างกัน เช่น มีท่าที่เป็นกันเอง อ่อนนุ หรือขะเหิน วิธีดำเนินการสอบมีความเคร่งครัดต่อเวลา หรือผ่อนผันยืดเวลาออกไปของอาจารย์แต่ละท่าน อาจมีผลให้นักเรียนแต่ละกลุ่มได้คะแนนแตกต่างกัน บรรยากาศในการสอบ สถานที่สอบมีคนพลุกพล่าน มีเพื่อนกระเซาอยู่หน้าห้องสอบ อากาศที่อบอ้าวทำให้สอบขาดสมาธิในการทำแบบทดสอบ ที่สำคัญคือ ช่วงเวลาที่สอบ ใช้เวลาระหว่างรับประทานอาหารกลางวันก่อนเรียนชั่วโมงบ่ายซึ่งเป็นเวลาที่นักเรียนต้องการพักผ่อนหลังจากเรียน

9

Arthur I. Gate, Arthur T. Jerseld, T.R. McConnell and Robert C. Challman, Educational Psychology (New York : The Macmillan Company, 1948), p. 384.

10

Kennedy, and Willcutt, op.cit., p. 330.

11

Forlano, and Axelrod, op.cit., pp. 92 - 100.

มาเป็นเวลาหลายชั่วโมง แต่แทนที่จะไ้มีเวลารับประทานอาหาร อยุ่อย่างสบาย ไม่ค่อยรีบร้อน และไ้พักผ่อนหลังอาหาร เด็กต้องรีบรับประทานอาหาร เพื่อให้ทันเวลาสอบ นักเรียนบางคน รับประทานอาหารไม่ทัน สภาพเหล่านี้อาจทำให้อารมณ์หงุดหงิดและมีทัศนคติไม่ค้ต่อการสอบ ซึ่งมึผลกระทบทกระ เทื่อนก่การ ทำแบบทดสอบไ้

ในการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนส่วนมากรู้สึกสนุกในการทำแบบทดสอบนี้ และมีความ ต้องการที่จะไ้ทำให้ไ้มากขึ้นตลอดเวลา ประกอบกับความรู้สึกว่า แม้ผลงานที่ทำได้จะไม่เกี่ยว กับผลการ เรียนของตนก็ตาม แต่ผลที่ไ้จะเป็นประโยชน์แก่วิจัยซึ่งเป็นอาจารย์ยู่ที่วิทยาลัย แห่งนี้ ทำให้นักเรียนส่วนมากรู้สึกมึใจที่จะไ้มีส่วนช่วยไ้งานของอาจารย์สำเร็จ จึงมีความ ค้ใจและพยายามทำงานอย่างเต็มความสามารถ แม้วาผู้วิจัย จะมีไ้ควบคุมบุคลิกภาพของ อาจารย์ผู้ทดสอบ บรรยายากศและสถานที่สอบ และช่วงเวลาที่สอบก็ตาม

2. การ ชมเชยและการ ค้เกียมนึผลค้สัมฤทธิผลทางการ ทำงานของนักเรียนหญิงกับ นักเรียนชายแตกต่างกัน

ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหญิงในกลุ่ม ค้เกียมน ชมเชย กลุ่มควบคุม กลุ่ม ค้ - ชม และกลุ่มชม - ค้ สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนชายในกลุ่ม ค้เกียวกัน และมีความแตกต่างกันภายในกลุ่มและระหว่างกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้อาจเป็นผลเนื่องมา จากการอบรมเลี้ยงดู Sampson¹² กล่าวว่า ลักษณะสภาพของครอบครัวนั้น เด็กหญิงมักไ้ รับการอบรมสั่งสอนไ้ใหญ่กับพ่ของไ้ใหญ่เร็วกว่าเด็กชาย เช่น หน้าที่ของแม่บ้านจากการ ช่วยเหลืองานบ้านของมารดา ซึ่งถึว่าไม่ไ้งานที่เด็กชายจะต้งรับผิดชอบ เพราะบทบาทของ ผู้ชายคือความรับผิดชอบในการประกอบอาชีพมาเลี้ยงดูครอบครัว ซึ่งจะฝึกตั้งแต้ยังเด็กไ้ไ้ Koch¹³ (1955) ก็ไ้กล่าวในทำนองเดียวกันว่า ไ้โดยทั่วไปแล้วเด็กหญิงดูเหมือนจะมีความ รับผิดชอบมากกว่าเด็กชาย บิดามารดา มุงหวังที่จะเห็นบุตรหญิงมีความรับผิดชอบตั้งแต่อายุน้อย มากกว่าเด็กชาย และอบรมระเบียบกฎเกณฑ์ความประพฤติต่าง ๆ มากกว่า เมื่อเด็กหญิงคนใด มีพฤติกรรมที่แสดงไ้ให้เห็นว่า มึความรับผิดชอบและช่วยตนเองไ้ จะไ้ได้รับความชื่นชมยินดีอย่าง

I²

Edward E. Sampson , "Birth Order, Need Achievement, and Conformity," Contemporary Research in Personality (Canada: American Book Company, 1969), p. 152 .

I³

Ibid., p. 152

มากมาย และนอกจากนี้ Tuddenham¹⁴ (1952) ได้พบว่า เด็กหญิงทั่ว ๆ ไป ใ้รับการยอมรับจากผู้ใหญ่และกลุ่มเพื่อน ๆ มากกว่าเด็กชาย

ในสังคมไทย บุตรหญิงมักได้รับการเอาใจใส่เลี้ยงดูอย่างทะนุถนอม อบรมคุณธรรม ความสงบเสงี่ยม ความละเอียด ความรับผิดชอบต่าง ๆ มากกว่าเด็กชาย ความรับผิดชอบนี้อาจมีผลทำให้เด็กเรียนหญิงทำงานที่ใ้รับมอบหมายด้วยความตั้งใจ และพยายามทำให้งานสำเร็จไ้โดยลึที่สุด ผลที่ใ้จึงใ้คิดว่านักเรียนชาย การที่นักเรียนหญิงและชายในกลุ่มศิิเตียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ อาจเนื่องมาจากนักเรียนชายคุ้นเคยกับการศิิเตียนมากกว่านักเรียนหญิง ซึ่งจากกรวิจัยของจิราภา ไ้วระกุล¹⁵ พบว่า นักเรียนชายส่วนมากเวลาสอบแล้วใ้คะแนนไม่ใ้หรือบางครั้งทำอะไรผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็อาจถูกบิดามารดาครุว่ามากกว่าเด็กหญิง ดังนั้นนักเรียนหญิงเมื่อถูกศิิเตียนก่อนหน้าคนอื่น ๆ อาจรู้สึกอวยมากกว่านักเรียนชาย เมื่อผู้ทดสอบกล่าวศิิเตียนทั้งหญิงและชาย นักเรียนหญิงจึงอาจมีความพยายามที่จะหลีกเลี่ยงความละเอียดและความรู้สึกผิดหวาดจากการถูกศิิเตียน นอกจากนี้อาจมีผลเนื่องมาจากตัวการต่าง ๆ เช่น ประสบการณ์ที่เคยใ้รับการศิิเตียน มาก่อน ช่วงเวลาและบรรยากาศในการสอบ บุคลิกภาพของผู้ทดสอบ เป็นต้น ผลจึงปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหญิงกลุ่มศิิเตียนสูงกว่านักเรียนชายกลุ่มศิิเตียน

3. การศิิเตียน การชมเชย การศิิเตียนก่อนการชมเชย และการศิิเตียนหลังการชมเชย มีผลต่อสัมฤทธิผลทางการทำงานของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพต่างกันแตกต่างกัน สำหรับกรวิจัยครั้งนี้เปรียบเทียบบุคลิกภาพ 2 แบบ คือ ความวิตกกังวลสูงซึ่งประกอบด้วยบุคลิกลักษณะย่อย ๆ คือ ไม่ค่อยมีความมั่นคงทางอารมณ์ (C) ความมั่นใจในตนเอง (H) ความสามารถในการบังคับตนเอง (Q₃) และความสามารถในการควบคุมจิตใจ (O) มีความวิตกกังวลและชี้ระวางสภาพทางอารมณ์ (D) ตื่นเต้นง่าย กระวนกระวาย การแสดงออกของอารมณ์ (Q₄) ติงเครียด คับข้องใจ กับบุคลิกภาพแบบความวิตกกังวลต่ำ ซึ่งประกอบด้วยบุคลิกลักษณะย่อย ๆ คือ มีความมั่นคงทางอารมณ์ (C) ี่สงบเยือกเย็น มีความมั่นใจในตนเอง (H) และสามารถบังคับตนเอง (Q₃) ไ้คือ สภาพทางอารมณ์ (D) เฉื่อยชา ไม่กระตือรือร้น มีความสามารถในการควบคุมจิตใจ (O) และการแสดงออกของอารมณ์ (Q₄) เยือกเย็น ไม่มีกังวล

¹⁴ Ibid., p. 152.

¹⁵ Chirapa Kowatrakul, "Child Rearing Practices and Parents Expectation as Perceived by Middle Class Adolescents," (Master's Thesis, Graduate School, Chulalongkorn Univ., 1964), p. 33

3.1 ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ในกลุ่มติเตียน และ กลุ่มชม - ติ นักเรียนที่มีความกังวลต่ำ ได้คะแนนเฉลี่ยมากกว่านักเรียนที่มีความกังวลสูง ส่วนกลุ่มชมเชย กลุ่มควบคุม และกลุ่มติ - ชม นักเรียนที่มีความกังวลสูงได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่มีความกังวลต่ำ แต่นักเรียนที่มีความกังวลสูง และ มีความกังวลต่ำในกลุ่มเหล่านี้ ไม่มีความแตกต่างกันภายในกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากกลุ่มชมเชย คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนที่มีความกังวลสูงมากกว่านักเรียนที่มีความกังวลต่ำ และคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .10

สาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนที่มีความกังวลต่ำในกลุ่มติเตียนและกลุ่มชม - ติ ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูง อาจเนื่องมาจาก โดยปกตินักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงเป็นเด็กที่มีความรู้สึกอ่อนไหวง่าย วิตกกังวล วุ่นวายใจ คับข้องใจ มีอารมณ์ไม่มั่นคง ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง และ ต่อสิ่งแวดล้อม ลังเล ซลาดกัว นอกจากนี้ เด็กในวัยรุนยังมีความกังวลใจเนื่องมาจากความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วที่มีต่อวัฒนธรรม สังคม และสิ่งแวดล้อมด้วย การสอบเป็นเรื่องหนึ่งที่เด็กวัยรุนกังวลใจกันมาก¹⁶ ในครั้งแรก ๆ เด็กที่มีความกังวลสูงอาจพยายามระงับความกังวลเพื่อให้ได้สัมฤทธิ์ผล แต่เพราะความคาดหวังอย่างรุนแรง ได้ลดความสามารถในการจดจำสิ่งซับซ้อนลง เด็กอาจผิดหวังในความพยายามครั้งแรกที่จะเอาชนะปัญหา ความผิดหวังไปย้าความหวั่นวิตก และทำให้ความวิตกกังวลเพิ่มมากขึ้น¹⁷ การถูกติเตียนทำให้เด็กรู้สึกผิดหวัง และเพิ่มความกังวลให้แก่เด็กที่มีความกังวลสูง ดังนั้นการถูกตำหนิซ้ำหลาย ๆ ครั้ง อาจทำให้เกิดความคับข้องใจมาจนทำให้ความสามารถลดลง และมีสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานต่ำลง

---

¹⁶Lester D. Crow, and Alice Crow, Adolescent Development and Adjustment (New York: McGraw Hill Book Company, Inc., 1956), p. 15

¹⁷Jesse W. Grimes, and Wesley Allinsmith, Studies in Educational Psychology ("Compulsivity, Anxiety, and School Achievement, London: Blaisdell Publishing Company, 1968), p.152.

ได้มีการวิจัยในต่างประเทศพบว่า ความวิตกกังวลพอเหมาะ คืออยู่ในระดับกลางจะสามารถแก้ปัญหาได้ดีที่สุด แต่ถ้ามีความวิตกกังวลน้อยหรือมากเกินไป จะมีความสามารถในการทำงานน้อยลง

ส่วนพวกนักเรียนที่มีความกังวลต่ำ มีความเชื่อมั่นในตนเอง และมีอารมณ์มั่นคงกว่าพวกที่มีความกังวลสูง มีความเยือกเย็น ทำอะไรตามสบาย กล้าเสี่ยง และบังคับตนเองได้ ยอมรับความจริง ไม่กระตือรือร้นหรือกังวลใจ คุณสมบัติเหล่านี้ทำให้มีความหวั่นไหวต่อการติเตียนและการชมเชยน้อยกว่าพวกที่มีความกังวลสูง และความกังวลที่เกิดขึ้น อาจมีผลกระทบทำให้มีความกระตือรือร้น และตั้งใจพยายามทำงานมากขึ้น จึงได้ผลงานดีกว่าพวกที่มีความกังวลสูงที่ถูกติเตียน

ในกลุ่มชม - ติ นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูง เมื่อประสบความสำเร็จจากการชมเชย ทำให้เกิดความมั่นใจมากขึ้น และพยายามตั้งใจทำงานครั้งต่อไปมากขึ้น แต่เมื่อถูกติเตียนหลังจากการชมเชยก็จะทำให้รู้สึกผิดหวัง และมีความกังวลมากขึ้น นักเรียนจะทำงานได้ต่ำกว่าเดิมนักเรียนที่มีความกังวลต่ำ การชมเชยอาจทำให้มีความยินดีและทำงานได้ดีขึ้น การติเตียนอาจกระตุ้นให้ตั้งใจมากขึ้น จึงมีความสามารถในการทำงานดีกว่านักเรียนที่มีความกังวลสูง

สำหรับนักเรียนในกลุ่มชมเชย กลุ่มควบคุม และกลุ่มติ - ชม นักเรียนที่มีความกังวลสูง ได้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่มีความกังวลต่ำ และกลุ่มชมเชยที่มีความกังวลสูงมีความแตกต่างกับกลุ่มที่มีความกังวลต่ำอย่างมีนัยสำคัญ อาจมีสาเหตุเช่นเดียวกับที่กล่าวมาแล้ว คือนักเรียนที่มีความกังวลสูง มีความกระตือรือร้นและความกังวลประจำตัว โดยปกติจึงมักมีความตั้งใจและพยายามทำงานให้ได้ดีมากกว่านักเรียนที่มีความกังวลต่ำ จึงทำให้นักเรียนที่มีความกังวลสูงได้ผลงานดีกว่ากลุ่มที่มีความกังวลต่ำ เหมือนที่ Jung¹⁸ กล่าวว่า ความหวั่นวิตกกังวล แม้ว่าจะเป็นทุกข์ แต่ก็มิคุณ โดยอ้างว่า ความหวาดวิตกกังวลจะช่วยเป็นแรงหนุนการปลุกฝังนิสัยที่ดี เพราะเด็กที่มีความกังวลว่าผู้ใหญ่จะไม่รัก ทำให้เด็กบางคนประพฤติดี มีสัมมาคารวะ เอาใจใส่ในการเรียน นักเรียนจะเรียนวิชาการได้ดี ถ้ามี

¹⁸ประมวญ คิคคินสัน, ทฤษฎีจิตวิทยาว่าด้วยบุคลิกภาพ (" ความวิตกกังวลในเด็ก " ; ขอนแก่น : โรงพิมพ์ศิริภักดิ์ , 2511), หน้า 115.

ความวิตกกังวลคอยกระตุ้น อีกประการหนึ่ง งานที่ให้นักเรียนทำ เป็นงานง่าย ๆ ไม่ซับซ้อนซึ่ง Grimes and Allinsmith¹⁹ พบว่า พวกมีความกังวลสูงจะทำงานคิดว่า พวกมีความกังวลต่ำ การชมเชยช่วยเพิ่มความมั่นใจและลดสภาพความบีบคั้นในอดีต ความกังวล ความคับข้องใจ และความวุ่นวายใจลง ยิ่งชมหลายครั้งก็ยิ่งเพิ่มความมั่นใจมากขึ้น ทำให้มีความกระตือรือร้น ความตั้งใจและความพยายามทำงานและได้ผลดียิ่งขึ้นตามลำดับ ซึ่งต่างกับกลุ่มชมเชยที่มีความกังวลต่ำ ซึ่งการชมเชยอาจทำให้มีความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น แต่มีผลในการกระตุ้นความรู้สึกทำอะไรตามสบายให้มีความกระตือรือร้น ตั้งใจทำงานให้ดีขึ้นน้อยกว่าจริงได้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มที่มีความกังวลสูง และแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญดังกล่าว นักเรียนที่มีความกังวลสูง กลุ่มที่ - ชม การติชมครั้งแรกแม้ว่าจะเพิ่มความกังวลมากขึ้นแต่ก็อาจมีผลกระตุ้นให้กระตือรือร้นที่จะทำงานได้ดียิ่งขึ้น และเมื่อได้รับคำชมเชยในครั้งต่อมา ทำให้เกิดความรู้สึกว่าประสบความสำเร็จและมีความมั่นใจในความสามารถของตนเองมากขึ้น ตั้งใจและพยายามทำงานมากขึ้น ผลงานจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ส่วนพวกที่มีความกังวลต่ำ มีความกระตือรือร้นต่อสารติ - ชม น้อยกว่าพวกที่มีความกังวลสูง ผลงานจึงต่ำกว่า

ส่วนการที่นักเรียนที่มีความกังวลสูงและมีความกังวลต่ำในแต่ละกลุ่ม ยกเว้นกลุ่มชมเชยไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ อาจเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ คือความต้องการความสำเร็จ ต้องการหลีกเลี่ยงความล้มเหลว และความละเอียด ประสิทธิภาพ และประสิทธิภาพได้รับการชมเชย และคำติเตียนมาก่อน บุคลิกภาพของผู้ทดสอบ เป็นต้น หรือเนื่องจากบุคลิกภาพท่านอื่น ๆ ที่ไม่ได้ควบคุม การอบรมเลี้ยงดู ฐานะทางเศรษฐกิจ ในครอบครัวหรือเนื่องจากการใช้แบบทดสอบที่ดัดแปลงมาจากแบบทดสอบของต่างประเทศ และต้องใช้เกณฑ์ปกติ (norm) และการตีความหมายลักษณะต่าง ๆ จากคู่มือ ซึ่งล้วนเป็นลักษณะของนักเรียนต่างประเทศทั้งสิ้น และอาจจะไม่เหมาะสมกับนักเรียนไทย เพราะเป็นที่ทราบกันทั่วไปว่า คนแต่ละกลุ่ม แต่ละสังคม มีวัฒนธรรม วิธีดำเนินชีวิต ตลอดจนกฎหมายต่างทางสังคมแตกต่างกัน ย่อมจะมีลักษณะแตกต่างกัน ดังนั้นการนำแบบทดสอบของต่างประเทศมาใช้ในการวิจัยนี้ อาจจะไม่สามารถจำแนกลักษณะที่แตกต่างกันได้ อย่างชัดเจนเท่าที่ควร และนักเรียนทั้ง 2 กลุ่มมีความวิตกกังวลสูงและต่ำแตกต่างกันไม่มากนัก

3.2 ทั้งนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ทั้งที่มีความกังวลสูงและมีความกังวลต่ำ ในกลุ่มชมเชย ไคคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ และแตกต่างกับกลุ่มอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ อาจเนื่องมาจากการชมเชยสนองตอบความต้องการประสบความสำเร็จของนักเรียนทุกคนทำให้มีกำลังใจ และความสามารถในการทำงานเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ผลงานจึงมากกว่ากลุ่มอื่น ๆ ซึ่งต้องประสมกับความผิดหวังจากการถูกติเตียนหลาย ๆ ครั้ง หรือถูกติเตียนสลับกับการชมเชย ความตั้งใจและความสามารถในการทำงานจึงน้อยกว่ากลุ่มชมเชย ส่วนกลุ่มควบคุมนั้นอาจรู้สึกถูกละเลยทำให้ขาดกำลังใจและความตั้งใจทำงาน ผลงานที่ได้จึงต่ำกว่ากลุ่มชมเชย

3.3 เกี่ยวกับความกังวลสูง นักเรียนหญิงที่มีความกังวลสูงกลุ่มติเตียน ไคคะแนนเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ ก็คล้ายเหตุผลที่ว่า การติเตียนทำให้รู้สึกผิดหวัง ซึ่งไปนำความรู้สึกเจ็บปวดในอดีตนามากขึ้นทุกที ความมั่นใจตนเองยิ่งลดลง ขณะเดียวกัน ความวิตกกังวล ความหวั่นไหวจะเพิ่มขึ้นตามลำดับ จนทำให้ความสามารถในการทำงานลดต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ ผลงานจึงต่ำกว่ากลุ่มอื่น ส่วนกลุ่มอื่น ๆ เช่น กลุ่มชมเชยไคคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ อันอาจเนื่องมาจากการชมเชยสนองตอบความต้องการประสบความสำเร็จทำให้มีกำลังใจ สามารถทำงานได้มากขึ้นเรื่อย ๆ กลุ่มติ - ชม และกลุ่มชม - ติ ที่ได้รับการชมเชยบ้าง ช่วยผ่อนคลายความเกรงเครียดของอารมณ์และความกังวลลงบ้าง จึงมีความสามารถและความตั้งใจทำงานมากกว่า และได้ผลงานดีกว่ากลุ่มติเตียน ในกลุ่มควบคุมก็เช่นเดียวกัน แม้จะรู้สึกถูกละเลย แต่อาจมีความกังวลน้อยกว่ากลุ่มที่ถูกละเลยบ้าง ๆ จึงทำงานได้ดีกว่ากลุ่มติเตียน

ส่วนนักเรียนชายที่มีความกังวลสูง กลุ่มติเตียนและกลุ่มติ - ชม มีแนวโน้มว่าจะทำงานได้น้อยกว่ากลุ่มควบคุม โดยเฉพาะกลุ่มติ - ชมไคคะแนนเฉลี่ยน้อยที่สุด ทั้งนี้ อาจมีผลเช่นเดียวกับนักเรียนหญิง กล่าวคือ การติเตียนทำให้มีความกังวลเพิ่มขึ้นจนทำให้ความสามารถลดลงและทำงานได้น้อยลง ในกลุ่มติ - ชมที่ไคคะแนนน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ อาจเป็นผลเนื่องจากคะแนนที่ได้รับจากการทดสอบครั้งที่ถูกละเลย นักเรียนทำคะแนนได้น้อยมาก เมื่อได้รับการชมเชยครั้งหลังแม้จะทำคะแนนได้เพิ่มขึ้น แต่คะแนนที่เปรียบเทียบเป็นคะแนนเฉลี่ยที่รวมทั้งหมดที่ได้รับจากการทดสอบในครั้งที่ถูกกำหนดและครั้งที่ได้รับการชมเชย จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยลดลงและน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ หรืออาจเนื่องมาจากตัวแปรอื่น ๆ เช่น ผู้ทดสอบใช้เวลาในการทำแบบทดสอบน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ บุคลิกภาพ ท่าทีของผู้ทดสอบ หรืออารมณ์ของนักเรียนขณะทดสอบ เป็นต้น นอกจากนี้อาจเป็นไปได้ว่า การชมเชยหลังการติเตียนทำให้นักเรียนเพิ่ม

ความตั้งใจและระมัดระวังมากขึ้น มีความมุ่งมั่นที่จะทำให้ดีขึ้น ความตั้งใจและระมัดระวังมากขึ้น อาจมีผลให้ทำงานผิดพลาดไ้มากขึ้น หรือไ้ลดลงน้อยลง

3.4 เกี่ยวกับความวิตกกังวลต่ำ นักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่มีความกังวลต่ำ มีความมั่นใจมากกว่า อารมณ์มั่นคงกว่า นักเรียนหญิงและชายที่มีความกังวลสูง และมีความกระตือรือร้นน้อยกว่า ชอบทำอะไรตามสบาย การชมเชยและโ้ยกเฉพาะการดีเยี่ยมเป็นสิ่งเร้าให้มีความกระตือรือร้นขึ้น และมีความตั้งใจทำงานมากกว่ากลุ่มควบคุมซึ่งไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดมากระตุ้นให้มีความตั้งใจทำงาน จึงทำตามสบาย ผลงานของกลุ่มควบคุมจึงต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ

ข้อเด่นของการวิจัยนี้ ช่วยให้ทราบว่า การดีเยี่ยม การชมเชย การชมเชยก่อนการดีเยี่ยม และการชมเชยหลังการดีเยี่ยม มีผลทำให้นักเรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานดีขึ้น กลุ่มชมเชยไ้คะแนนเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาคือกลุ่มชม - ดี กลุ่มดี - ชม กลุ่มดีเยี่ยม กลุ่มควบคุมไ้คะแนนเฉลี่ยต่ำที่สุด และในทุกกลุ่มที่กล่าวมานี้ คะแนนเฉลี่ยของนักเรียนหญิงสูงกว่านักเรียนชาย ในการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลทางการทำงานของนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบมีความวิตกกังวลสูง กับนักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบมีความวิตกกังวลต่ำ พบว่า ในกลุ่มดีเยี่ยมและกลุ่มชม - ดี นักเรียนที่มีความกังวลต่ำไ้คะแนนเฉลี่ยมากกว่านักเรียนที่มีความกังวลสูง ส่วนกลุ่มชมเชย กลุ่มควบคุม และกลุ่มดี - ชม นักเรียนที่มีความกังวลสูงไ้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่มีความกังวลต่ำ แต่อย่างไรก็ตาม มีกลุ่มชมเชยเพียงกลุ่มเดียวเท่านั้นที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้นักเรียนทั้งเพศหญิงและชาย ทั้งที่มีความกังวลสูงและมีความกังวลต่ำ ในกลุ่มชมเชย ไ้คะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ และแตกต่างกับกลุ่มอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญ และเกี่ยวกับความกังวลสูง นักเรียนทั้งหมดและนักเรียนหญิงที่มีความกังวลสูงในกลุ่มดีเยี่ยมไ้คะแนนเฉลี่ยน้อยกว่ากลุ่มอื่น ๆ ส่วนนักเรียนทั้งหมดและนักเรียนชายที่มีความกังวลต่ำในกลุ่มควบคุมไ้คะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มอื่น ๆ